

Zlatá pole budou otevřena v pátek 20. 3. 2020 v 18:00!

FORT YUKON HLÁSÍ OBROVSKÝ NÁLEZ ZLATA! ZTUHLÝ BRONSON VYDAL SVĚDECTVÍ!

Jednání Správní rady Fort Yukonu neprobíhalo v právě optimistické atmosféře. Zima letos přitáhla o dost dřív, venku se ženili všichni čerti a kamínka v šerifárně hřála, jen aby se neřeklo. „Tak abychom si to shrnuli, pánové,“ pravil šerif Seyček pochmurně, „o zlato tady nikdo v posledním roce nezakop. Odtáhla dokonce i Calverova banda, že prý už není koho okrádat. Včera se najednou v bance objeví ten mizera Bronson s pytlém zlata, a když vás pošlu za ním do saloonu, abyste z něj vytáhli, kde to našel, necháte ho frknout.“ Deputáči Tokaíto s Čajdou se na sebe provinile podívali, načež Čajda spustil: „Hele, šerife, už byl jak brok, venku byl blizzard jako prase a on si chtěl jenom vodskočit. V tom jeho stavu a v takový slotě daleko dojít nemoh. Jenže když jsme ho po chvíli šli hledat, tak byl fuč. I senkrovnu jsme prošťourali bidlem, jestli tam chudák neslít, ale nic. Je to prostě záhada.“

„Houby záhada, prostě se vypařil, aby nemusel kápnout božskou. Co stopy?“, otočil se šerif na indiánského stopaře Vedoucího. Ten jen omluvně pokrčil rameny: „Moc velká blizzard, šéfe, stopa žádný.“

„A co pes?“

Deputy šerif Arnold se jen vyčítavě podíval na policejního psa Rona, který spokojeně spal u kamen a s povzdechem zavrtěl hlavou.

„Doprčic práce!“, ulevil si šerif.

V místnosti se rozhostilo napjaté ticho, které rázně přerušilo zabouchání na dveře. Vzápětí v nich stanul Robinson Black, majitel pohřebního ústavu. Oklepal sních z klobouku a pohledem obhlédl zachmuřenou společnost: „Brej večír, šerife. Koukám, nějaká pohřební atmosféra, ne? Hele, chlapi, až budu potřebovat do kšeftu profesionální plačky, můžu si vás zjednat?“

„Hele, Blacku, máme tu jednání. Jestli nemáš nic důležitýho, tak si dej odchod.“

„Náhodou, šerife“, pravil poněkud dotčeně Black, „já jdu nahlásit černýho pasažéra!“

„Do háje Blacku“, vylít ze židle naštvaný šerif, „jsi hrobník, né konduktér!“

„Tak hele, kdo tady zprostředkovává cestu na věčnost? Já! A když je někdo na místě, kde nemá co dělat, a ještě za něj nezaplatil, tak je u mě černej pasažér! Chtěl jsem šoupnout starýho Peteho, co předevěčím umřel, do jeho předem zaplacený rakve a co nevidim? Roztahuje se mu tam Bronson! Na výzvy k opuštění rakve nereaguje, tak du za váma.“ Jenže to už hovořil k dočista prázdné šerifárně.

V rakvi opravdu ležel Bronson. Na tváři blažený výraz, svojí severanskou hučku fanfarónsky do čela a na prsou nedopitou flanděru něčeho, co v saloonu vydávají za whisky. A k tomu zmrzlý jak preclík.

„A jsme v loži“, pravil šerif, „z tohoto rampouchu už nic nevytáhnem. Jedinej, kdo ví, kde je tady v okolí ňáký zlato, se zleje jak Dán, a pak si klidně zmrzne v rakvi, ještě k tomu v cizí. To mi udělal schválně, mizera!“, ukázal obviňujícím prstem na Bronsna.

„Bez novýho nálezu bude za chvíli z Fort Yukonu město duchů.“

„Šéfe, já něco vědět“, ozval se Vedoucí od rakve, kde už chvíli obhlížel Bronsna. „On půjde odmrazit. Na to stará indiánská kouzlo, mě naučil šaman.“

„Vedoucí, Bronson je tuhej jak vecka! Jak ho chceš, prosím tě, rozmrazovat? To ho budem grilovat nad ohněm jak ražniči?“

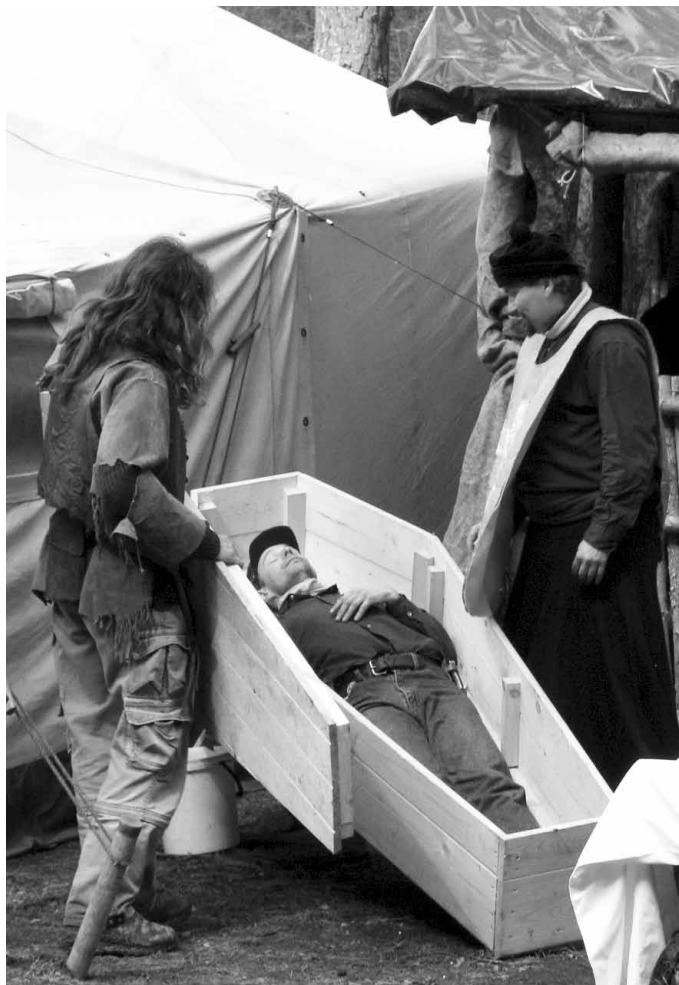
„To né, to nesmí bejt voheň, to by my ho připálit. Spíš jako teplo, ale stálý. Nejlip velký kamna v saloonu myslím.“

Šerif rázným krokem vešel do saloonu se smečkou deputáků a davem čumilů v patách. Zarazil se hned u dveří poněkud překvapen pohledem na tři podivně zakuklené postavy za barem. Byly zahalené od hlavy k patě, jenom úzkými mezírkami byly vidět jejich oči, ruce v nějakém zřejmě rituálním gestu vzpínali k hořící petrolejce na barpultu. Šerif podvědomě spustil ruku na pažbu svého koltu. Prostřední postava zamávala v ústrety a řekla: „Huhlyhuhly!“. Pak se zarazila, stáhla si vlněnou šálu z nosu a hlasem barmanky Lucky pravila: „Nazdar šerife!“ Poněkud zkoprnělý šerif odhadl, že zbylí dva zakuklenci budou barmanky Nevěra a Zdenka.

„Holky, co tu blbnete? Jestli sou to zase nějaký náboženský experimenty pátera Koniáše, tak ho fakt přerazim!“

„Ale né“ pravila Nevěra, která si též stáhla šálu z obličeje a teď si zručně připalovala čvaňhák o petrolejku. „To necejtíš, jaká je tu kosa? Vodešly nám kamna, tak jsme tu nabalený jak pumpy.“ Šerif nahlédl za bar a uviděl tu spoušť. Dvě třetiny zděných kamen se zhroutily do sebe, některé cihly se rozpadly na prach. Trochu ucukl, když v šeru zahlédl drobnou postavičku v absurdní vrstvě oblečení, která se zoufale tiskne ke komínu.

„A tohle je co?“, ukázal šerif prstem na třesoucí se objekt.

„Káčula. Snaží se vstřebat poslední zbytky tepla“, odpověděla Lucka.

„Aha“, pravil šerif a marně lovil v paměti, jestli někdy potkal zimomřivější stvoření než barmanku Káčulu.

„Proč jste je nedaly do pořádku už na podzim? Jak chcete teď v zimě opravovat kamna?“

„Tak za prvý, šerife, podzim je právě teď. A za druhý nám je to šumafuk. Příští tejden stejně odjíždíme. Nikdo už tu nemá zlato ani prachy. Jedinej, kdo sem páchne a něčím zaplatí, je páter. Jenže my už nemáme kam ty jeho svatý obrázky dávat. Takže balíme, akorát tu Káčulu budem muset vzít i s tím komínem, dobrovolně ho nepustí, ach jo. Jo a jestli chcete něco k pití, tak máme jenom whisky. S ledem. Vostatní zmrzlo.“ Lucka na zdůraznění svých slov zachrastila baňatou flaškou. Šerif stočil utrápený pohled k Vedoucímu.

„Kolik máme času, Vedoucí?“

„Jestli on tuhnul včera, tak dva dny. Pak už nerozmrazit.“

Šerif tiše zaklel a pravil: „Tak to nemůžem stihnout.“

Od trosky kamen se zvedl deputy šerif Pavlík, posunul si klobouk do týlu a pravil: „Já myslím, že by se to stihnout dalo.“

Takové společné úsilí občanů zažil Fort Yukon naposledy před dvěma lety, kdy vichřice odnesla střechu saloonu. Ač je to k nevíře, i mezi deputáky se našlo několik jedinců, kteří se v minulosti živili poctivou prací, někdy i fyzickou. Cihly se sehnaly narychlo v opuštěných srubech zlatokopů, ale pro pořádné komínové roury musel Mártý na saních až do Dawsonu. Při té příležitosti ustanovil nový rychlostní rekord na této trase, když fenu Neu s pomocí dlouhé tyče a losí kýty vyhecoval k těžko uvěřitelnému výkonu. Bylo to až dojemné, jak všechny spojil bohubilý záměr přivést nebohého Bronsona k životu. Pravda, návrhy metod, jak z něj po úspěšném oživení dostat, kde našel zlato, už tak bohubilé nebyly. Byla to strašlivá dřina, ale po dvou dnech v saloonu přívětivě hučela zbrusu nová kamna. Po půl hodině topení děvčata s úlevou sňala zimní doplňky a po další hodině si i Káčula sundala vrchní bizoní houni. Zmrzlý Bronson byl ve speciální konstrukci zavěšen pod krov, kde na něj z jedné strany mumlal Vedoucí tajemná zaklínadla a z druhé strany ho páter Koniáš rosil postřikovačem s vylepšenou svícenou vodou. Místo pod konstrukcí bylo z bezpečnostních důvodů ohrazeno, aby přihlížející nebyli zraněni padajícími kusy ledu. Po třech dnech otevřel Bronson oko a zeptal se: „Co je?“

U stolu v saloonu seděl Bronson, ještě mírně otřesený ze zjištění, jak právě slezl hrobníkovi z lopaty, lépe řečeno z rakve. Naproti němu seděl šerif a okolo se tísnilo skoro celé zbylé obyvatelstvo Fort Yukonu. „Tak podívej, Bronsne“, děl šerif. „Já ti nepřišiju to neoprávněný užívání cizího majetku. Ani po tobě nebudu chtít ty nepředstavitelný náklady na stavbu novech kamen. Ale ty za to kápneš božskou, kdes našel to zlato!“ Bronson se podrblal za uchem a pak spustil: „Hele, já vám to stejně chtěl říct. Akorát jsem chtěl mít kapánek náskok s tou kořalkou. Páče je mi jasný, že jak byste začli slavit novej nález, hned by došla.“ Dav kolem stolu chápavě zamručel. „Našel jsem to tak dvě majle proti proudu Hořiny.“

„To je pitomost, tam je to dávno desetkrát přerejžovaný!“

„To je fakt, šerife, Hořina je přerejžovaná celá a jinou řeku tu nemáme. Tak sem si řek, že kdyby Hořina tekla jinudy, třeba by z toho něco káplo. Tak sem jí tak trochu odklonil.“

„A jak, prosím tě? To by byla strašná facha a tebe sem v životě pracovat neviděl.“

„Nó, trochu sem si pomoh dynamitem.“

„Šmarjá, kdes vzal dynamit, chlape mizerná?“

Bronson poněkud rozpačitě střelil pohledem k deputákovi Indymu. Ten se okamžitě začal tvářit, že ho strašlivě zajímá horkem probuzená moucha s nadšením kraulující v jeho grogu. Šerif chvíli Indyho probodával pohledem, ale pak jenom mávl rukou.

„No dobře, a co dál?“

„Dál už v celku nic. Voda podmyla tu vysokou skálu na druhý straně údolí, a jak se to sesulo, tak koukám, že je tam fůra zlata. To už se spouštěla ta fujavice, tak sem něco posbíral a rychle mazal do banky. A zbytek už znáte. Teď už to bude všechno pod ledem, ale počítám že na jaře, až se Hořina rozvodní, se to splaví až sem k městu.“

„A kolik tam toho je?“

„No já myslím, že dost pro všechny. A taky dost na to, aby to zas na chvíli Fort Yukon pozvedlo k bejvalý slávě.“

